

[Udenrigsministeren.]

for Korea, erklærede USA sig på De Forenede Nationers vegne indforstået med, at Indien, Pakistan, Burma og Indonesien skulle indbydes til at deltage i konferencen. Derimod var det ikke muligt for parterne at blive enige om, hvorvidt Sovjetunionen, som det var ønsket af De Forenede Stater, skulle møde som stemmeberettiget og ansvarlig deltager i konferencen eller, som ønsket af Kina og Nordkorea, med neutral status — i lighed med de nævnte fire aisisatiske lande — og således uden at være bundet af de på konferencen truffne beslutninger.

Den 12. december 1953 blev forhandlingerne indtil videre afbrudt. Der gøres for tiden forsøg på at få forhandlingerne i Panmunjom genoptaget, men udsigterne til, at disse bestræbelser vil føre til et snarligt resultat, kan vist desværre ikke siges at være lyse.

Den 10. januar 1954 anmodede De Forenede Nationers 8. plenarforsamlings præsident, inderen fru Laksmi Pandit, samtlige medlemsstater om at tilkendegive, hvorvidt de var enige i, at plenarforsamlingen blev genindkaldt til møde den 9. februar 1954 med henblik på en drøftelse af Koreaspørgsmålet. Denne henvendelse blev udsendt efter anmodning af den indiske regering, og den blev begrundet med henvisning dels til Indiens særlige ansvar i krigsfangespørgsmålet, dels til ønskeligheden af at få bragt forhandlingerne om forberedelsen af den politiske konference ud af det nuværende dødvande. Indenfor De Forenede Nationer var det imidlertid en udbredt opfattelse, at en genindkaldelse af plenarforsamlingen kunne virke forstyrrende på forhandlingerne i Panmunjom, ligesom det måtte anses for at være u hensigtsmæssigt at afholde møde i plenarforsamlingen, samtidig med at stormagternes udenrigsministre mødtes til forhandling i Berlin.

Denne opfattelse delte den danske regering, og den fik regeringens tilslutning dertil fra partierne i dette høje ting. Den danske regering udtalte sig derfor imod forsamlings genindkaldelse, og denne genindkaldelse fandt ikke sted. 28 stater havde stemt imod genindkaldelsen, 22 for, medens 10 ikke afgav noget svar.

Dette betyder ikke, at det først vil være

muligt at få Koreaspørgsmålet drøftet i plenarforsamlingen, når dennes 9. samling påbegyndes i september. I henhold til plenarforsamlingens resolution af 8. december 1953 er der stadig mulighed for at sammenkalde forsamlingen, hvis udviklingen i Korea skulle gøre det påkrævet. Om det bliver tilfældet, vil først og fremmest afhænge af, om det lykkes at få genoptaget forhandlingerne i Panmunjom til forberedelse af den politiske konference, og i bekræftende fald hvorledes disse forhandlinger da vil forløbe.

Og om det lykkes at få Panmunjomforhandlingerne genoptaget, ja, det afhænger vel blandt andet af hele forholdet til Kina. Jeg undlod før under min omtale af Berlinkonferencen at komme ind på det forslag, som den sovjetrussiske udenrigsminister har fremsat om afholdelsen af en femmagtskonference med deltagelse af Pekingregeringen.

Der er heller ikke grund for mig til at sige mange ord om dette spørgsmål. Danmarks principielle stilling til det kinesiske spørgsmål er klar nok. Vi har forlængst — som et af de først lande — anerkendt regeringen i Peking, og vi er stadig principielt af den opfattelse, at Pekingregeringen også bør repræsentere Kina i FN.

Vi finder det endvidere naturligt, at en endelig overenskomst til sin tid om de globale politiske problemer kommer til at omfatte stormagten Kina. Hvad angår de umiddelbart foreliggende problemer i Asien, er der imidlertid tilrettelagt en forhandlingsprocedure, som bør følges, og det kan ej heller fra dansk side anses for rimeligt, at Kina skulle medinddrages i forhandlinger om Tysklands fremtid og Europas sikkerhed.

Må jeg så have lov til at gøre et par korte bemærkninger om et par enkelte spørgsmål, før jeg kommer til min afslutning.

Efter den omtale, jeg har givet af forhandlingerne i NATO og FN, vil det være naturligt også at nævne Europarådet. Rådets første leveår var i høj grad præget af drøftelser om, hvorvidt den ønskede nærmere forening af medlemslandene burde ske ad føderalistisk eller funktionel vej. Fra nordisk og britisk side har man stedse fastholdt, at man bør tilstræbe løsning af kon-